

De officiële opening van het Brandpunt op 21 september was een prachtig moment. Uit alle macht is naar het grote gebeuren toegewerkt. In de weken voor de opening is nog een geweldige hoeveelheid werk verzet door heel veel mensen. De officiële opening werd verricht door evangelist Theo Visser, die in een korte speech het (vaak wonderlijke) traject van idee (voorjaar 2001) tot opening (najaar 2002) samenvatte. Door de scepter van het Brandpunt (een stevige afwasborstel) te overhandigen aan Karel, verklaarde hij het eerste gemeenschapshuis voor geopend. Naar schatting zijn op de 21 september tussen de 120 en 150 mensen een kijkje komen nemen.

En toen begon het echt! Inmiddels zijn alle vier de kamers bezet. In de vorige brief schreven we al over EvertJan, een jongen van inmiddels 17 jaar, na hem (in oktober) kwam Marthe, een meisje van 15 en vlak na haar Martha, van 19 jaar. Sinds vorige week woont ook Wernher, een jongen van 23 jaar bij ons. Eén aanvraag hebben we helaas moeten afwijzen. We hebben God gevraagd om die mensen op ons pad te brengen die Hij in het huis wilde hebben, en we zijn heel blij met deze eerste ploeg!

In de afgelopen maanden hebben we geprobeerd structuur te krijgen in het dagelijkse leven in het huis. Zo hebben nu alle bewoners een eigen avond, waarop ze verantwoordelijk zijn voor het ontvangen van bezoekers, de catering en de avondsluiting. Dit blijkt heel goed te werken. Ook de verschillende huishoudelijke taken die gedaan moeten worden zijn nu verdeeld over alle bewoners. De laatste tijd begint de inloop wat meer vorm te krijgen, doordat meer mensen weten dat ze altijd welkom zijn. De avondmaaltijden zijn telkens weer een feest. De kooksters zijn een competitie begonnen om voor het grootste aantal mensen te koken. Tot nu toe is Judith recordhoudster met 26 mensen!

Dit is tegelijk een punt waarover we veel met elkaar hebben gesproken en nagedacht. Natuurlijk kost het eten voor zulke grote groepen best veel geld. We hebben gediscussieerd over het neerzetten van een pot voor vrijwillige bijdragen, maar hebben uiteindelijk besloten dat niet te doen, omdat we de mensen die niet kunnen geven niet met een vervelend gevoel willen opscheppen. We gaan nu proberen om hiervoor donateurs te zoeken, o.a. door mensen die te

kennen geven iets voor het eten te willen geven, een foldertje mee te geven en te vragen donateur te worden.

Niet alleen voor het eten is geld nodig. Nog altijd hebben we niet voldoende kunnen sparen om brandblussers te kunnen aanschaffen. Hiervoor is een bedrag van zo'n duizend Euro nodig, en dat hebben we niet zomaar voorhanden!

De organisatie achter het huis is tot nu toe in de vorm van een comité geweest. Omdat er echter steeds meer verplichtingen aangegaan moeten worden en een comité geen rechtspersoon is, hebben we besloten dit om te vormen tot een stichting. We hopen dat in de komende maand te kunnen realiseren. Nog even om het geheugen op te frissen: We hebben gekozen voor de naam **Stichting Gemeenschapshuizen Rotterdam**. Met de nadruk op het meervoud. Het doel van de stichting is het stichten van gemeenschapshuizen in alle wijken van Rotterdam (in eerste instantie), waarin mensen die in hun eigen woon/leefsituatie moeite hebben met het christelijke leven een poosje mee kunnen draaien met andere christenen. Bidt en denkt u mee om mogelijkheden voor een tweede huis? De laatste tijd denken we veel na over een gemeenschapshuis in een iets andere vorm dan het Brandpunt. Een huis waarin christenen bij elkaar wonen, die het moeilijk vinden om een christelijke levensstijl vast te houden, maar niet direct begeleiding nodig hebben. Mensen die dus niet vallen binnen de doelgroep voor het Brandpunt, of mensen die in het Brandpunt hebben gewoond. We hebben bij het Brandpunt gezien: Het is God die visie geeft, het is ook God die deuren opent om aan die visie uitvoering te geven. We verwachten ook hierin grote dingen van Hem!

Hebt u onze vernieuwde website al bezocht?

www.gemeenschapshuizen.nl

Giro 911 35 89

t.n.v. Com. Gemeenschapshuizen Rotterdam

Info@gemeenschapshuizen.nl – 010 283 92 20

Brieven van...

Lieve mensen,

Judith

Eigenlijk wil ik van alles delen in deze nieuwsbrief, maar ik moet het kort houden.

Zeer moeilijk voor me. Daarom lijkt het me

het handigste iets te delen wat nog heel vers in me aanwezig is en welke vragen ik me vannacht stelde.

Als eerste wil ik zeggen dat ik echt gewend ben in dit huis. Soms is het druk en moet ik me even terugtrekken, soms leer ik wel heel veel van mijn medebewoners en moet ik dat even gaan verwerken. Maar dit alles kneed me en maakt het allemaal niet saai.

Op het moment zien we dat het huis langzaam aan meer gaat functioneren als inloop, als aanwaai plaats en dat is een belangrijk doel van het Brandpunt. Hier wil ik graag wat over schrijven.

Laat ik hem Ali noemen, een man, afkomstig uit een streng moslim land. De laatste week komt hij om de dag langs en stelt veel vragen over wie God is, over wie Jezus is, over het leven. Op zich kan dat algemene interesse zijn, nieuwsgierigheid, maar gisterenavond ging het dieper. Hij vertelde dat hij al zijn hele leven een last op zijn schouders voelt. Een heftig zoeken naar de waarheid en dat de vraag hem in de greep heeft wat er na zijn dood zal gaan gebeuren. Met tranen gaf hij aan dat er maar 1 ding belangrijk voor hem is, en dat is de waarheid weten, dat is zijn eeuwige bestemming weten. Hij verlangt naar verlossing van dat pak op zijn rug.... Is dat niet waarvoor Jezus naar deze wereld is gekomen, waar we tijdens de kerst nog meer aan denken? Is dat niet de diepte van het lijden van Jezus, aan het kruis? Hij knikte. Hij vertelde dat hij in zijn hart wist dat Jezus hem deze verlossing zou kunnen geven....

Maar vanaf het eerste moment dat hij Jezus zou gaan vragen in zijn leven te komen, zou hij geen moslim meer zijn. Als hij het zou vertellen aan zijn familie, zou hij uitgestoten worden. Dan zouden zijn vrienden en familie hem als afgesneden, als dood gaan zien. Toen hij dit vertelde was de worsteling in zijn hele wezen zichtbaar. En ik realiseerde me, dat ik dit stukje niet begreep. Ik weet niet wat het is om door het volgen van Jezus uitgestoten te worden van mijn hele sociale systeem. Ik realiseerde me ook, dat Jezus dit wel kende. *Zei Hij niet dat Hij niets had waar Hij zijn hoofd op neer kon leggen? (mattheus 8:20)*. Hij was verstoten van Zijn eigen volk. Nu persoonlijker: ken ik dit dan op een andere manier? *Ken ik het achter Jezus aan komen, mezelf verloochenen, het kruis op te nemen en Jezus te volgen? (mattheus 16:24)*. Ken jij dit? Wat is je meer waard: je eigen dingen en zekerheden vast te houden? In eigen gedachten te blijven rondzwerven, of buigen en de heerlijkheid van Jezus te gaan zien? Dit zijn diepe vragen, van levensbelang. En ik ging er vannacht even opnieuw doorheen. Wat leerde deze Ali me veel. Ik verlang het vast te houden. En ook: wat heb ik het eigenlijk intens GOED!!

Evert Jan

God zegt:

Als je nooit pijn zou voelen, hoe zou je dan weten dat ik een Genezer ben? (ps. 147:3)

Als je nooit door moeiten zou gaan, hoe zou je dan weten dat ik een verlosser en bevrijder ben? (ps 91:14-16)

Als je nooit beproevingen door zou maken, hoe zou je jezelf dan in Mij een overwinnaar kunnen noemen?

(Rom. 8:35-37)

Als je nooit verdrietig zou zijn, hoe zou je dan weten dat ik een trooster ben? (Jes 51:21)

Als je nooit een fout zou maken, hoe zou je dan weten dat ik vergevingsgezind ben? (Ps 85:5,15)

Als je nooit door het vuur zou gaan, hoe zou je dan puur worden? (1 Petr. 1: 6,7)

Als ik jou nooit zou corrigeren, hoe weet je dan dat ik van je houd? (Spr. 3:11,12)

Als je leven volmaakt zou zijn, waarvoor zou je mij dan nog nodig hebben? (Ps 138:8)

Lieneke

Met de kinderen gaat alles gelukkig goed, op wat nare verkoudheden en griepjes na, maar wie ontkomt daar aan in deze tijd van het jaar. Ze vinden het tot nu toe allemaal heel leuk als er mensen komen. En een standaard vraag is dan ook elke dag: "Wie komen er vandaag allemaal eten?"

Het is wel even een zoeken naar grenzen en regels. Maar ik heb er alle vertrouwen in dat die allemaal gevonden gaan worden in de loop der jaren.

Wat is het geweldig om Gods werk zo van dichtbij te zien. Dit huis is van God, God doet Zijn werk hier. Het is met geen pen te beschrijven hoe geweldig het is om te zien hoe God met open armen staat te wachten op Zijn kinderen, hoe verloren kinderen steeds dichterbij hun Vader komen! Hoe we ook zelf steeds weer bij Hem terug mogen komen. En God wil ons, kleine mensen, gebruiken om de Weg te wijzen, om te bidden, om de liefde van God te geven, Zijn licht door ons heen te laten schijnen. Dat betekent wel dat we écht moeten zijn, dat we open moeten staan voor het werk van de Heilige Geest. Ik kwam er pas weer achter, dat die liefde van God zo veel verder gaat dan de liefde van deze wereld. Het vraagt offers, zoals tijd, energie, geld en soms slaap. Het betekent ook discipline, uithoudingsvermogen en visie. En het betekent in de eerste plaats ook vooral dienen. Niet iets voor de ander doen met een hart vol oordelen, maar iets voor de ander doen omdat die ander het waard is, omdat die ander zo ontzettend waardevol voor God is! Die liefde vraagt niet alleen offers, maar geeft ook een heerlijke vrede, blijdschap en rust die alle verstand vër te boven gaat. Mijn gebed is dat we daar als christenen en ook als gemeenten in mogen blijven groeien en dat we de opdracht van de Heere Jezus, vlak voor dat Hij naar Zijn Vader ging serieus nemen en dat we het doel voor ogen houden. Hoelang of hoe kort zal het nog duren dat we Hem zullen zien verschijnen op de wolken? Het is waarschijnlijk later dan we denken!

Arjan

Thuis bij God in het huis van Zijn hart
De warmte die wordt gevoed met Zijn geest
Gedragen door Zijn hand
Waar de grenzen van de rivier van angst en verdriet overvloeien naar de liefde der

gerechtigheid
Geborgenheid in het woord der

onveranderlijkheid
Als de stilte in de ruimte van Zijn

scheppende almacht
Zo is het huis van God een brandpunt

in de golven van het leven
Waar Hij de sleutel der genade geeft aan hem die hem aanroept in de nacht der wanhoop, hopen op Hem.

